

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/23/2021
Identifikačné číslo spisu: 1109246061
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1109246061.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. Z., bývajúceho v U., 2/ N. Z., bývajúcej v U., obaja zastúpení JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, so sídlom v Pezinku, Malacká cesta 5680/2B, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu ušlého zisku, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10C/223/2009, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2020 sp. zn. 2Co/267/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. apríla 2017 č. k. 10C/223/2009-331 zamietol žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa voči žalovanej domáhali nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a to z titulu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcovia 1/ a 2/ sa bez včasného a vážnymi okolnosťami odôvodneného ospravedlnenia nedostavili na pojednávanie nariadené na 26. apríla 2017 a to napriek tomu, že predvolanie na pojednávanie prevzali riadne a včas, vrátane poučenia o následkoch takejto nečinnosti. Vo veci preto na základe návrhu žalovanej rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, nakoľko boli splnené podmienky v zmysle § 278 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 CSP s prihliadnutím na okolnosť, že žalovanej v spore žiadne trovy nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ uznesením z 29. januára 2020 sp. zn. 2Co/267/2017 odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, z 26. apríla 2017 č. k. 10C/223/2009-331 odmietol a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že z obsahu spisu a zápisnice z pojednávania z 26. apríla 2017 (č. I. spisu - 328) vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavili a súd prvej inštancie rozhodol, že bude pojednávať v ich neprítomnosti, na čo žalovaná navrhla, aby vo veci súd rozhodol

rozsudkom pre zmeškanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku (body 5. a 6.), z popisu procesného deja je zrejmé, že podmienky pre rozhodnutie vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/ súd prvej inštancie skúmal vo vzťahu k pojednávaniu nariadenému na deň 26. apríla 2017, čo má oporu aj v obsahu súdneho spisu, v zápisnici z pojednávania z tohto dňa. Pokiaľ v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie opakovane sumarizoval splnenie podmienok avšak odkazom na pojednávanie 3. apríla 2017, na čom žalobcovia 1/ a 2/ postavili svoje odvolacie námietky (nesplnenie podmienok pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie) odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa pri vyhotovovaní rozhodnutia dopustil zrejmej nesprávnosti, ktorá je z kontextu celého odôvodnenia rozhodnutia poznateľná. Táto nesprávnosť ale nemohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalobcu na pojednávaní je obligatórne (dikcia zákona „rozhodne súd“), za splnenia podmienky, že tu existuje výslovný návrh žalovaného na túto formu rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci boli splnené všetky zákonné podmienky pre rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, a postupom súdu prvej inštancie aj vzhľadom na priebeh samotného konania a postup žalobcov 1/ a 2/ v spore pri výkone ich procesných práv a povinností, neboli porušené práva žalobcov 1/ a 2/ na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozsudku spĺňa náležitosti odôvodnenia rozsudku pre zmeškanie vyplývajúce z ustanovenia § 279 CSP, podľa ktorého odôvodnenie takéhoto rozsudku obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku (označenie predmetu sporu) a právny dôvod vydania rozsudku pre zmeškanie. Z uvedeného vyplýva, že ide o formu skráteného rozhodnutia, čo sa prejaví aj v jeho odôvodnení. Súd v takom prípade rozhodnutie neodôvodňuje z hľadiska skutkových tvrdení a okolností uvádzaných žalobcom, ale v odôvodnení odkáže sa ustanovenie zákona, podľa ktorého kontumačne rozhodol. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody, pre ktoré bolo možné v danej veci podať odvolanie naplnené neboli, a preto odvolanie žalobcov 1/ a 2/ v zmysle ustanovenia § 386 písm. c/ CSP odmietol. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP a žalovanej, ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne zo spisu nevyplyvali.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolatelia“) dovolanie, z dôvodov podľa § 420 písm. e/ a f/ CSP a navrhli, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

3.1. Dovolatelia namietali zaujatosť sudkyne JUDr. Michaely Královej, a to vzhľadom na skutočnosť, že ako sudkyňa Okresného súdu Pezinok, rozhodla vo viacerých veciach (napr. vo veci sp. zn. 8C/101/2012) voči dovolateľom nezákonne a protiústavne, a preto sa mala sama namietnuť. Taktiež uviedli, že jej manžel M. bol riešený Súdnou radou SR z dôvodu, že rozhodol vo veci voči dovolateľovi 1/ ako sudca súdu prvej inštancie a zároveň rozhodoval o tej istej veci aj na odvolacom súde, pričom poukázali na to, že netajil svoj negatívny vzťah k dovolateľovi 1/.

3.2. Dovolatelia namietali, že uznesenie odvolacieho súdu je svojvoľné, nepresvedčivé, nezrozumiteľné, neracionálne a arbitrárne, vydané v rozpore s rozhodovacou praxou súdu a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v rozpore s čl. 36 ods. 1, 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, keď pre odmietnutie odvolania neboli splnené zákonné podmienky. Poukazujúc na bod 10. a 11. na str. 4 rozsudku súdu prvej inštancie uviedli, že nemajú vedomosť o tom, že by sa 3. apríla 2017 nedostavili na pojednávanie tak, ako to uviedol prvoinštančný súd v týchto bodoch. V tejto súvislosti vytkli odvolaciemu súdu, že vo svojom rozhodnutí toto pochybenie súdu prvej inštancie „legalizoval“.

3.3. Dovolatelia namietali, že dovolateľke 2/ nebolo predvolanie na pojednávanie 26. apríla 2017 riadne doručené do vlastných rúk a nebola poučená súdom podľa § 278 CSP, čo vyplýva z návratky, na ktorej absentuje jej vlastnoručný podpis a dovolateľ 1/ nebol splnomocnený k preberaniu listových zásielok za dovolateľku 2/. Dovolaťel 1/ sa nemohol pojednávania zúčastniť z vážnych zdravotných dôvodov, o čom svedčí potvrdenie O.

3.4. Na základe vyššie uvedeného, preto neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie kontumačným rozsudkom a je tu daný zákonný dôvod na postup súdu podľa § 420 písm. e/ a f/ CSP, keďže vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd - zaujatá sudkyňa JUDr. Králová a oba súdy svojím nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.5. Taktiež namietali, že odvolací súd elektronicky nedoručil žalobcom 1/ a 2/ na email Z. upovedomenie o mieste a čase verejného rozhodnutia odvolacieho súdu 19. januára 2020, čo malo za následok porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolateľa vyvodzovali prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. e/ CSP tvrdiac, že vo veci rozhodovala zaujatá sudkyňa.

9.1. Namietali zaujatosť sudkyne JUDr. Michaely Královej z dôvodu, že ako sudkyňa Okresného súdu Pezinok, rozhodla vo viacerých veciach (napr. vo veci sp. zn. 8C/101/2012) voči dovolateľom nezákonne a protiústavne, a preto sa mala sama namietnuť. Taktiež uviedli, že jej manžel M. bol riešený Súdnou radou SR z dôvodu, že rozhodol vo veci voči dovolateľovi 1/ ako sudca súdu prvej inštancie a zároveň rozhodoval o tej istej veci aj na odvolacom súde, pričom tvrdili, že netajil svoj negatívny vzťah k dovolateľovi 1/.

10. Otázku (ne)vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je dovolací súd oprávnený posúdiť samostatne, nezávisle od (ne)existencie rozhodnutia nadriadeného súdu (R 59/1997). Charakteristiku pomeru významného v zmysle § 49 CSP vyložil najvyšší súd napríklad v rozhodnutiach, sp. zn. 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 18/2019, 4 Cdo 172/2017, v ktorých uviedol, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (porovnaj sp. zn. 2 Cdo 301/2018, 7 Cdo 206/2018).

11. K žalobcom 1/ a 2/ uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. e/ CSP dovolací súd uvádza, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 2 a ods. 3 CSP). Súčasťou práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) je aj právo na to, aby vec prejednal a rozhodol

nezávislý a nestranný sudca. Zároveň toto ústavné právo na súdnu ochranu na strane druhej zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka (resp. strany konania) nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Keďže inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci preto možno len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť nezaujato a nestranne.

12. Ústavný súd SR opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (porovnaj I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Nesprávne obsadeným je súd obsadený v rozpore s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitý spor prejednať a rozhodnúť. Súd je nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

13. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky žalobcov 1/ a 2/, ktorí zaujatost' predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej dôvodili tým, že v iných veciach ako sudkyňa Okresného súdu Pezinok (napr. vo veci sp. zn. 8C/101/2012) rozhodla voči dovolateľom nezákonne a protiústavne, dovolací súd vychádzal zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Zákonná sudkyňa JUDr. Michaela Králová na odvolacom súde nebola v spore vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci v zmysle ustanovenia § 49 a nasl. CSP. Vec bola pridelená do senátu, ktorého je členkou v zmysle platného rozvrhu práce a námietka zaujatosti stranami sporu vznesená nebola. Právo na zákonného sudcu je zaručené čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Ani skutočnosť namietaná v súvislosti so sudcom Krajského súdu v Bratislave - M. a zároveň manželom predsedníčky senátu a jeho údajným negatívnym vzťahom k dovolateľovi 1/ podľa dovolacieho súdu bez ďalšieho nezakladá zákonný dôvod pre vylúčenie sudcu.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené, prvý uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, dovolací súd nepovažoval za opodstatnený.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so

súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

17. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporne aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie sudy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

18. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP však nie je spôsobilá založiť dovolacia námietka dovolateľov týkajúca sa nesprávneho hodnotenia súdom vykonaného dokazovania, či nesprávneho právneho posúdenia veci. Neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení, nesprávnosť týkajúca sa hodnotenia dôkazov súdom a ani nesprávne právne posúdenie veci nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom ani po prijatí nových procesných kódexov sa na aktuálnosti týchto záverov nič nezmenilo (pozri R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z preskúmania postupu odvolacieho súdu nevyplýva, že by o takýto prípad závažných deficitov v dokazovaní išlo.

19. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobcov 1/ a 2/ nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobcovia 1/ a 2/ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

20. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na

také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

22. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

23. Súdny nižších inštancií správne a náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, keď sa náležite vysporiadali so všetkými rozhodujúcimi skutkovými i právnymi argumentmi strán sporu a to s prihliadnutím na § 279 CSP.

24. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí jasne konštatoval splnenie zákonných podmienok na vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/ v zmysle § 278 a nasl. CSP (bod 9. rozhodnutia), keď poukázal na to, že z obsahu spisu vyplýva, že 11. januára 2017 nariadil súd prvej inštancie pojednávanie na 27. marca 2017, ktoré bolo z dôvodu ospravedlnenia sa žalobcov 1/ a 2/ odročené na 26. apríla 2017. Predvolanie na tento termín pojednávania spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu (aj o ust. § 278 CSP) obaja žalobcovia prevzali 19. apríla 2017. Zo zápisnice z pojednávania z 26. apríla 2017 (č. l. spisu - 328) vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavili a súd prvej inštancie rozhodol, že bude pojednávať v ich neprítomnosti, na čo žalovaná navrhla, aby vo veci súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Odvolací súd sa taktiež dostatočne vysporiadal s odvolacou námietkou žalobcov 1/ a 2/ o zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, spočívajúcou v tom, že oni nemali vedomosť o nedostavení sa na pojednávanie 3. apríla 2017, na ktorom mala žalovaná navrhnúť vyhlásiť rozsudok pre zmeškanie, ktorý bol následne vyhlásený až 26. apríla 2017. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (body 5. a 6.) a z popisu procesného deja je zrejmé, že podmienky pre rozhodnutie vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/ súd prvej inštancie skúmal vo vzťahu k pojednávaniu nariadenému na 26. apríla 2017, čo má oporu aj v obsahu súdneho spisu a v zápisnici z pojednávania z tohto dňa. Pokiaľ v bode 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie opakovane sumarizoval splnenie podmienok avšak odkazom na pojednávanie 3. apríla 2017, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa pri vyhotovovaní rozhodnutia dopustil zrejmej nesprávnosti, ktorá je z kontextu celého odôvodnenia rozhodnutia poznateľná. Táto nesprávnosť ale nemohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci boli splnené všetky zákonné podmienky pre rozhodnutie sporu rozsudkom pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/, rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, a postupom súdu prvej inštancie aj vzhľadom na priebeh samotného konania a postup žalobcov 1/ a 2/ v spore pri výkone ich procesných práv a povinností, neboli porušené práva žalobcov 1/ a 2/ na spravodlivý proces. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa touto odvolacou námietkou žalobcov 1/ a 2/ riadne zaoberal a vo svojom rozhodnutí uviedol dostatočné argumenty jej nedôvodnosti.

25. Dovolací súd tak vyhodnotil, že dovolacia námietka žalobcov 1/ a 2/, že by sa odvolací súd dostatočne s touto odvolacou námietkou nevysporiadal nie je dôvodná, keď navyše uvádza, že z obsahu spisu jasne vyplýva, že zo strany súdu nebol určený termín pojednávania na deň 3. apríla 2017, a tak žalobcovia 1/ a 2/ nemohli dostať predvolanie na pojednávanie na tento deň. Ak súd prvej inštancie tento dátum v bode 10. svojho rozhodnutia uviedol, stalo sa tak zrejmom nesprávnosťou, nakoľko z obsahu spisu a aj z jednotlivých predvolaní musí byť zrejmé, že posledný termín pojednávania, na ktorý bolo stranám sporu doručené predvolanie, bol 26. apríl 2017 a predtým bol termín pojednávania určený na 27. marca 2017, a taktiež z bodu 5. a 6. rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd hodnotil splnenie zákonných podmienok pre vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/ k 26. aprílu 2017 a nie k 3. aprílu 2017.

26. Žalobcovia 1/ a 2/ v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP vyčítajú súdu prvej inštancie

procesnú vadu spočívajúcu v tom, že bez splnenia zákonných podmienok rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalobcov 1/ a 2/ a to napriek skutočnosti, že žalobkyni 2/ nebolo predvolanie na pojednávanie 26. apríla 2017 riadne doručené do vlastných rúk a nebola ani poučená súdom podľa § 278 CSP, čo vyplýva z návratky, na ktorej absentuje jej vlastnoručný podpis, keď dovolateľ 1/ nebol splnomocnený k preberaniu listových zásielok za dovolateľku 2/. A rovnako dovolateľ 1/ sa nemohol pojednávania zúčastniť z vážnych zdravotných dôvodov, čo potvrdila O..

27. Najvyšší súd vo vzťahu k daným námietkam dovolateľov uvádza, že pokiaľ žalobkyňa 2/ poukazuje na skutočnosť, že jej nebolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie 26. apríla 2017 do vlastných rúk a nebola tak poučená súdom podľa § 278 CSP treba uviesť, že predvolanie na toto pojednávanie spolu s poučením o procesných právach, (aj o práve podľa § 278 CSP) bolo žalobkyni 2/ doručené 19. apríla 2017 o čom svedčí doručienka založená v spise (č. l. 319 spisu). Nedoručenie tohto predvolania na pojednávanie mala žalobkyňa 2/ možnosť namietat' už v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo však neurobila. Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že v zmysle § 111 ods. 1 CSP je doručienka verejnou listinou a údaje v doručienke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Zo strany žalobkyne 2/ však tento opak údajov uvedených na predmetnej doručienke nebol preukázaný, ale len tvrdený. Rozhodujúcim pre uvedenú námietku žalobkyne 2/ sa ale stalo práve zohľadnenie jej možnosti v postavení sporovej strany korigovať namietaný procesný postup súdu prvej inštancie uplatnením svojho vplyvu na výsledok konania v odvolacom konaní, čo sa nestalo, preto je pre dovolacie konanie už táto námietka nepoužiteľná, čím potom nemohlo dôjsť namietaným postupom k procesnej vade konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

28. Rovnako je nedôvodná námietka žalobcu 1/, že pojednávania 26. apríla 2017 sa nemohol zúčastniť zo zdravotných dôvodov, poukazujúc pritom na potvrdenie O. z 31. mája 2017 (č. l. 353 v spise), v ktorom sa uvádza, že 26. apríla 2017 žalobca 1/ absolvoval odborné komplexné vyšetrenie. Z obsahu spisu totiž nevyplýva, že by žalobca 1/ k termínu pojednávania žiadal z uvedeného dôvodu o odročenie pojednávania a ani následne po tomto pojednávaní svoju neúčast' na ňom z uvedeného dôvodu neospravedlňoval, ale sa tak stalo až v podanom odvolaní z 27. júna 2017, čo nespĺňa zákonnú požiadavku v zmysle § 278 písm. b/ CSP.

29. Dovolací súd nepovažuje ani námietku žalobcov 1/ a 2/ o porušení § 219 ods. 3 CSP tým, že odvolací súd im neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami za dôvodnú, pretože v prejednávanej veci odvolací súd o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ nerozhodoval rozsudkom bez nariadenia pojednávania v zmysle § 219 ods. 3 CSP, ale uznesením v zmysle ustanovenia § 234 a nasl. CSP, keďže išlo o nemeritorne rozhodnutie, ktorým bolo odvolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietnuté (§ 386 písm. c/ CSP) a v takomto prípade rozhoduje odvolací súd v senáte formou uznesenia, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (pozri R 78/1999).

30. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd komplexne uzatvára, že dovolatelia namietajú porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto ich dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.